

„Ærbødigt“ i K. F. U. M.

Ved Festen i Aftes hyldede
Gunner Engberg
Viggo Barfoeds digtekunst.

Hvor sraalende vittige, hvor klassisk lydefri „Ærbødigt“'s udvalgte Vers er, stod til Overflod klart, da Latteren i Aftes steg til Storm under det Foredrag om og af „Ærbødigt“, som Generalsekretær Gunner Engbergholdt i K. F. U. K. M.s Festsal.

At man kan tage disse Døgnets Digte om ligegyldige Bagateller, om store Begivenheder og sma Hændelser frem Ire, fire Aar efter, at de i deres Aktualitet ejede en Tilløkkelse, er det sikreste Tegn paa deres indre Værd.

„Ærbødigt“ skulde selv have været til Stede ved denne Præsentation, men han havde, som altid, foretrukket kum at lade Pseudonymet mødes med Publikum. De to kender hinanden!

Aftenens Program var en Fest til Fordel for „Arbejdsløse i Sommerlejr“, og den første og sidste Del udfyldes paa smukkeste Maade af Foreningens store Sangkor, som under Organist Riepers Ledelse og med et dygtigt firhændigt Flygelakkompagnement sang nyere og ældre Viser.

Koret fik sit fortjente Bifald og vakte megen Glæde. Alligevel maa man sige, at Aftenen blev „Ærbødigt“'s.

Folk lo, saa Taarerne løb ned ad deres Kinder, man nikkede til hinanden i en fælles befriende Latterbølge, naar en af Versenes lystigt springende Ideer ramte og udløste halvt tænkte Tanker.

Jeg tror ikke, sagde Gunner Engberg, at der nogen Sinde paa K. F. U. M.s Talerstol har været samlet saa megen Morskab som i den Stabel her af „Ærbødigt“'s Vers. Denne Mand ejer den lykkelige Gave hver Morgen at kunne fremkalde Smil paa Tusinder af Ansigter.

Han er en Mand, jeg intet ved om og aldrig har set. Kun hans Digte kender jeg, og saa ved jeg, at han er Præstesøn, men jeg kan ogsaa se en Sammenhæng deri.

Det er Præstegaardskulturen, der ligger bag den Mands Syn, som har skrevet disse Vers. Det er Kærligheden til og Respekten for Værdier, som lader ham se saa sundt og saa ulmodstaaeligt paa Tingene.

Der er kun to her i verden jeg misunder. Den ene er ham, der kan skrive alvorlige, opløftende Sange, der følger Ungdommen i dens daglige Liv, og som den synger i Hverdagen. Den anden er „Ærbødigt“. Tænk om vi her, naar vi mødes om Fredagen og taler om Arbejdet, kunde have en „Ærbødigt“ imellem os, som harmløst kunde finde den Stikpille, der siger meget mere end lange Taler.

Og saa er „Ærbødigt“ endda meget morsommere i de Ferslewske Blade, hvor vi møder ham hver Dag, fordi han der er den daglige Dosis, end som vi nu møder ham her i Aften i flere Aars Produktion samlet.

Ofte har jeg grundet over, *hvor* hans Hemmelighed ligger. Han ved det maa-ske selv. Det er jo saa saare let blot man kan det!

Hvorved fremkalder han den komiske Virkning? Ved de overraskende Sammenstillinger som i alt Komik vel. Tit kommer han ud i del glade Vanvid.

Men det er altid netop *i* det glade.

Hans Fantasi er barok og følger Veje, vi aldrig selv vilde kunne finde paa, men naar først han har traadt Vejen, er den indlysende.

En Ting til kan jeg se, hans uforlignelige Evne til at dreje en Pointe op til at spænde Forventningen til fra første Linie og lade os mærke, at vi nærmer os et Punkt, hvor der vil slaa os en lys Ide i Møde — og altid at lade dette forventede noget indtræffe i rette øjeblik. Del er hans glade og gode Mission at slutte Verset af paa en Maade, saa at vi gaar fra det og ud i det daglige Stof med et Smil.

Det er kedeligt, at vi ikke her kan give Dem Tegningerne til Versene. Jensenius' vidunderlige Billeder, der dækker og supplerer ideen totalt.

Endnu en Evne ejer Barfoed. Han kan spille paa en gammelkendt Ide, paa en Tanke, et Mundheld, som er selvfølgelig for os — og pludseligt faa det til at staa i et helt nyt Lys.

Del er dog ikke blot del at *spøge*, han formaar. Spøg kan være tom, den kan være ond, og den kan rive ned. Men intet af dette passer paa „Ærbødigt“. Han kan, som det til Trivialitet er sagt om Holberg, komme Folk til at le. Han kan vise os ns selv og andre i et komisk Skær, som, faar Fejlene rettet — og gavner Værdierne. Vi kan ikke undgaa al mærke, at der her er en Mand med en virkelig Livsanskuelse, som vi maa respektere. Paa hans Bord i Bladets kontor bør den en Gang skrues en Sølv-

plade med Indskriften: Her skrev Viggo Barfoed sine Vers. en Elsker af Værdierne, en Spøgefugl, Københavnerens Yndling. Ærbødigt.

Forundret kan man spørge, hvor længe det er umuligt at blive ved i denne kunst, men Svaret kan være aldeles beroligende. I den sidste Aargang er han bedre end i nogen af de foregaaende....

Ind mellem dette Foredrag, der formede sig som en Hyldest, flettede Gunner Engberg og en ung Student Oplæsning af Viserne For hver barok Ide, for hvert snurrigt Indfald, hver kaad Replik, hver salt Pointe brød Bifaldet løs. Det var en